

РЕШЕНИЕ

№ 19539

гр. София, 07.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
публично заседание на 19.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **12567** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3, във вр. с чл. 34, ал. 3 от Закон за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. Х. Ш. Ю., гражданин на С., [дата на раждане] г, ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. Л. С. М., член на Х., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.2, против Решение № 11862/14.11.2024 г., на председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 34, ал. 1, вр. чл. 9, ал. 6 от Закона за убежището и бежанците и е отказано да се събере на територията на Република България със семейството си на територията на Р. България, а именно със съпругата си и четирите им непълнолетни деца.

Развитите в жалбата оплаквания са за постановен индивидуален административен акт, който е неправилен, незаконосъобразен, противоречащ на материалноправните разпоредби, явно в несъответствие с целите на закона и международните норми, задължителни за Р. България, като членка на ЕС.

Иска се отмяна на решението и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне при спазване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

В съдебно заседание, оспорващият М. Х. Ш. Ю., чрез адв. М. – редовно призован, не се явява и не се представлява. Постъпило е писмено становище от адвокат М., с което не възразява да се даде ход на делото в днешното съдебно заседание и излага съображения по същество на спора.

Ответникът Председателя на Държавна агенция за бежанците – редовно призован, се представлява от юрк. К.. Юрисконсулт К. моли съдът да отхвърли жалбата и да постанови съдебен акт, с който да потвърди решението като правилно и законосъобразно.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Решение № 11862/14.11.2024 г., на председателя на ДАБ при МС е отказано на жалбоподателят да се събере на територията на Република България със съпругата си и четирите им непълнолетни деца.

От проведеното с кандидата интервю, става ясно, че съпругата на жалбоподателя е пребивавала на територията на Турция за значителен и продължителен период от време, където е живяла, заедно със своите деца, в безопасност, без да съществува риск за тях и не са имали проблеми с турските власти. Решаващият орган отбелязва, че жалбоподателят и неговото семейство са поддържали здрави и трайни взаимоотношения, въпреки че са живеели в различни държави, а затова говорел и факта, че най-малкото им дете било редено на 03.10.2020 г. в Турция. Административният орган счита, че в изявленията на молителя, относно живота на семейството му в Турция, не се откриват преки и непосредствени рискове за Физическото, психическото, нравственото, интелектуалното и социалното развитие, на членовете на неговото семейство и не са налице данни основните им права да се нарушени. Не били налице и данни които да соча, че пребиваването на семейството на молителя в Турция противоречи на принципа за запазване на семейната среда и поддържането на семейните взаимоотношения в конкретния случай. Отчитайки обстоятелствата при изследване на висшия интерес на децата на молителя, следвало да се отбележи, че те на практика са отраснали в Турция с майчина грижа и семейна среда близка до тази в държавата им на произход - С., интегрирали са се в турското общество, създали са трайни взаимоотношения с техни връстници, посещават учебни заведения и се ползват с правата, предоставени им вследствие на получената временна закрила в Турция, а Съгласно Глава V, параграфи 52-79 от Общ коментар № 14 (2013) на Комитета по правата на детето върху Конвенцията на ООН за правата на детето относно най добрия интерес на детето, публикуван през месец ноември 2014 г. от Детския фонд на ООН (У.), при оценката и определянето на най-добрите интереси на детето следвало да се вземат предвид следните елементи: възгледите на детето, идентичността на детето, запазването на семейната среда и поддържането на взаимоотношенията, грижата за детето и неговата закрила и безопасност, наличието на уязвимо положение, правото на детето на здравеопазване и правото на детето на образование. Съгласно Глава V параграфи 80 и 81 от Общ коментар № 14 (2013) на Комитета по правата на детето следвало да се подчертае, че основната оценка на най-добрите интереси на детето е общата оценка на всички относими елементи на тези интереси, като тежестта на всеки от тях зависи от останалите. Не всички елементи имали отношение към всеки индивидуален случай, като различните елементи можело да се разглеждат по различни начини в различните случаи. Съдържанието на всеки елемент непременно щяло да се различава, за различните деца и случаи, според вида решение и конкретните обстоятелства. Същото се отнасяло и за важността на всеки елемент в цялостната сценка. Елементите в оценката, не най-добрите интереси, можело да са в противоречие помежду си при разглеждане на конкретен случай и обстоятелствата по него. Запазването на семейната среда например можело да е в разрез с необходимостта да се защити детето от риска от насилие или малтретиране от родителите. При такива ситуации елементите трябвало да бъдат претеглени помежду им, за да се намери решението което отговаря на най-добрите интереси на детето или децата. Посочените в Общ коментар № Н (2.013) на Комитета по правата на детето елементи, които следвало да се вземат предвид при оценката на най- добрите интереси на детето, били възприети и в Практическото ръководство на Европейската служба за подкрепа в областта на убежището - ЕСПОУ (понастоящем - Агенция на Европейския съюз в областта на убежището) относно висшия интерес на детето в процедурите за предоставяне на

убежище, публикувано през 2019 г., в частност в Глава 1, параграф 1.6 от ръководството.

Административният орган се съобразил с параграф 36 от Общ коментар № 14 (2013), при оценката и определянето на най-добрите интереси на детето. Надлежното съобразяване с най-добрите интереси на детето означавало детето да имат достъп до културата и по възможност езика на страната и семейството, от които произхождат, както и възможността за достъп до информация относно биологичното им семейство, в съответствие с правните и професионалните норми в съответната страна. Именно в тази връзка, се установило, че висшият интерес на децата на молителя е те да продължат да живеят в родното им място в С. (по преписката са приложени в оригинал официални документи, издадени от административни структури в С. с дата на издаване 05.08.2024г., като същите са предадени на жалбоподателя от неговия брат, който се е завърнал доброволно и самостоятелно, за да продължи живота си в С. през 2018-2019 г., въпреки че му е била предоставена международна закрила в България, или на мястото им по постоянно местожителство - Турция; за тях да се полагат грижи на майчин език, те да продължат да живеят в културната и/или семейна среда на страната по произход, или близката до нея в Турция, заедно с майка им и постоянните и трайни посещения от баща им, с техните близки и приятели, където ще може да комуникират и живеят в обичайната им среда, да не бъдат изложени на външна среда, в която за лицата е налице езикова бариера и произтичащи проблеми с комуникацията, както и много други неудобства от социален, психологичен и икономически характер.

Въз основа на изложеното и съблюдавайки принципа за висшият интерес на детето, заложен в Конвенцията на ООН за правата на детето АО установил, че за семейството на молителя в Турция не съществува риск за сигурността им на територията на обичайното им пребиваване, както и за него не съществува обструкция за запазване на семейните взаимоотношения в Турция. В хода на производството кандидатът не е изтъкнал конкретни причини свързани с благосъстоянието и социалното им развитие, които да не могат да бъдат посрещнати в страната им на произход, видно от справките за ситуацията в С., така и в Турция. Отказът от събиране на семейство в Република България няма да лиши семейството на молителя от тяхната идентичност и те ще могат да поддържат семейните си взаимоотношения, така както са го правели през последните 10 години. В случая, предвид липсата на релевантни основания, не били открити и обективни пречки за постановяване на отказ по молбата за събиране на семейство на М. Х. Ш. Ю. с неговото семейство, пребиваващо трайно и легално в Турция. Във връзка с принципа на запазване на семейната среда и поддържането на взаимоотношенията било важно да се посочи параграф 58, според който, в контекста на потенциално отделяне на дете от родителите му е наложащо да се извърши оценка и определяне на неговите най-добри интереси. Съгласно параграф 59, семейството е основна клетка на обществото и естествена среда за израстването и благосъстоянието на неговите членове и особено на децата (преамбюл на Конвенцията). Правото на детето и живот в семейството е защитено по Конвенцията (член 16). Именно в тази връзка имайки предвид, че ситуацията със сигурността в С. е коренно различна от тази, която е била предпоставка за напускането на държавата им по произход през 2014 г., доброволното решение на молителя в административното производство да продължи живот си в България, а съпругата и децата му да останат и трайно да се заселят легално в Турция, продължавайки и към момента да пребивават без негативни последици там, липсата на изразено желание пред българските власти за предприемане на действия по събиране на семейство на по-ранен етап, а не близо 10 години по-късно; безпроблемното поддържане на семейните взаимоотношения през годините, израз на които е и раждането на най-малкото им дете в Турция през 2020 г., следвало да се приеме, че процедурата по ЗУБ за събиране на семейството на молителя с близките му в Република България не е неприложима. В конкретния случай е преценено, че висшият интерес на децата, отчитайки

идентичността и събраната по преписката информация е те да живеят в семенна среда заедно с родителите си или родственици в държавата им по произход - С., или държавата на постоянно пребиваване - Турция. Решаващият орган се е съобразил и с § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ, според който трета сигурна държава е държавата, различна от държавата по произход, в която чужденецът е подал молба за международна закрила, е пребивавал и едновременно: а) и няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; б) е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; в) не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; г) съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец; д) налице са достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава, а за семейството на молителя била в действие законовата възможност да продължат живота си в Турция, в това число и да продължат семейните взаимоотношения с М. Х. Ш. Ю. и от справка с вх. № ЦУ-2017/ 27.09.24 г. било видно, че сирийските граждани, пристигнали в Турция, се регистрират от турските власти, а Регламентът за временна закрила от 22.10.2014 г. ясно налага на Генерална дирекция „Миграция“ - националната институция за убежище, под ръководството на Министерството на вътрешните работи - да извършва регистрация на лица със статут на временна закрила. Регистрацията на сирийци се извършвала на територията на цяла Турция с изключение на няколко провинции. Сирийските граждани, както и лицата без гражданство и бежанците от С., пристигнали в Турция, поради събития в С. получавали временна закрила от правителството на Турция. Министерството по управление на миграцията е отговорния правителствен орган за всички процедури по убежище в Турция, включително режима на временна закрила, сирийските граждани, бежанци и лица без гражданство, които търсят закрила от турските власти, се приемат в Турция и след това могат да кандидатстват и да получат временна закрила от компетентните турски органи. При нормални обстоятелства въпросните лица няма да бъдат връщани обратно в С., освен ако те самите не изразят такова желание. Всички сирийски бежанци, които търсят временна закрила, ще бъдат обхванати от режима на временна закрила, включително тези, които: не могат да представят никакви документи за самоличност в С.. На ползващите се от временна закрила трябва да бъде осигурена закрила и помощ в Турция, което означава право на оставане и престой в Турция до намиране на по-трайно решение на ситуацията, в която се е оказало съответното лице; защита срещу принудително връщане в С. и достъп и осигуряване на най- -- основните права и потребности на съответните лица.

От съдържащата се актуална информация в Справка с № ЦУ-1852/ 27.08.24 г. е констатирано, че към настоящия момент не са налице данни за наличието на вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С.. Съществуват спорадични инциденти водещи до насилие, но те не могат да се оценят като въоръжен конфликт и не са в състояние да предизвикат масов ефект. Дори и да се приеме, че положението в страната е несигурно и напрегнато, същото не може да се определи като безогледно насилие във всички части на държавата. В хода на проведеното интервю сирийският гражданин не е заявил за неблагоприятни последици или опасност от тежки посегателства спрямо него и неговото семейство, в т.ч. и неговия брат, който към момента живее в С. от страна на държавата и/или партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия в населените места, в С.. С оглед на съдържащата се информация относно държавата по произход на търсещия международна закрила и конкретно в районите на Д. и Х. и въз основа на факторите, които трябва

да бъдат взети под внимание при преценяване на нивото по насилие: смърт и наранявания сред цивилното население в резултат на битки, включително възможна времева динамика на броя на смъртните случаи и нараняванията, брой на вътрешно разселените лица, е налице извод, че самото присъствие на цивилно лице в района на Д. или Х. не би било достатъчно за установяване на реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Няма данни в Д. или Х. да е налице безразборно насилие, което да достига високо ниво и съответно да изисква по-ниско ниво на отделни елементи, за да се констатира съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато в страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността му по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респ. чл. 15, б. "в" от Директива 2011-95 ЕС. С оглед на горното и въз основа на съдържащата се информация в цитираните справки е констатирано, че не се установяват разширенията, дадени, в решение на Съда на Европейските общности (С., от 17 февруари, дадени по дело С- 465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз СЕС от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. „а“ от Директива –2011-95 ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно постановеното от СЕО Решение от 17 февруари 2009 г., наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Изложените мотиви в постановеното на 17 февруари 2009 г. Решение на Съда в Л. по дело № С – 465/ 07, чл. 1 от Директива 2004/83 ЕС (Директива 2011-95; ЕС), касаещи силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт, се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Изрично в тълкуването е признато правото не преценка за силата на степента на безогледно насилие в резултат на въоръжен конфликт.

При така установените факти и обстоятелства за АО се наложил изводът, че не съществува непосредствена опасност от тежки посегателства срещу живота и личността на семейството на молителя както в Турция, така и в С.. Семейството на молителя е пребивавало в Турция - държава, различна от държавата им по произход и, същата представлява „трета сигурна държава“ по смисъла на § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Правната норма, чл. 9, ал. 6 от ЗУБ-предвижда, че хуманитарен статут се предоставя и на членовете на семейството на чужденец с предоставен хуманитарен статут, при условие че семейните, връзки предшества влизането на чужденеца на територията на страната, и доколкото това е съвместимо с личния им статус и не са налице обстоятелствата по чл. 12, ал. 2.

Поради, изложените съображения, за чужденеца не били налице-положителни, предпоставки за събиране на семейство по ЗУБ, поради установена несъвместимост с личния им статус. От така събраната информация и направените изводи следвало заключението, че молбата за събиране на семейство от сирийския гражданин по чл. 34 от ЗУБ е неоснователна. Касае се за поведението на молителя, през годините, от което се прави косвен извод за липсата на необходимост от вземане на положително решение в производството по ЗУБ относно подадена молба за събиране на семейство. В конкретния случай се приема, че въпреки че кандидатът отговаря на правните основания по чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ, членовете на неговото семейство не се нуждаят от защита

като бежанци в Република България по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ поради последващо настъпили обстоятелства, които са прекратили ситуацията на заплаха и преследване, обосновали първоначалната необходимост от закрилата. Следователно, щом при наличието на тези основания може да се прекрати по-голямото, а именно - предоставена международна закрила (чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ), то ще е възможно и прекратяването на по-малкото - производството по молба за събиране на семейство (по чл. 34 от ЗУБ) по аргумент на по-силното основание (*argumentum per fortiori*).

Предвид изложеното, на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 и чл. 34, ал. 1 във вр. с чл. 9, ал. 6 от Закона за убежището и бежанците, поради установена несъвместимост с лични статус на молителя, АО отказал да разреши на М. Х. Ш. Ю. да се събере на територията на Р. България със съпругата си А. М. Ш. и децата им Ш. М. Х. Ш., Ю. М. Х. Ш., Х. М. Х. Ш. и М. М. Х. Ш..

На 25.11.24 г. оспореното решение е връчено на жалбоподателя срещу подпис и с отбелязване, че е запознат с неговото съдържание на език, който разбира, а жалбата срещу решението е подадена чрез административния орган на 09.12.24 г.

По делото е представена административната преписка в цялост, включително и ангажираните от страните допълнително писмени доказателства.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е от заинтересовано лице, срещу подлежащ на оспорване административен акт, в 14-дневния срок по чл. 87 от ЗУБ. Обжалваното Решение № 11862/14.11.2024 г., на председателя на ДАБ при МС е връчено на жалбоподателя на 25.11.24 г. лично срещу подпис в присъствието на преводач, а жалбата срещу него е подадена на 09.12.24 г. което е видно от вписването върху поставения печат.

Разгледана по същество е неоснователна.

Процесното решение е издадено от председателя на ДАБ при МС, който е компетентен орган съгласно правомощията по чл. 48, ал. 1, т. 1-4 от ЗУБ. Същият се е произнесъл в изискуемата писмена форма, като Решение № 11862/14.11.2024 г. съдържа фактически и правни основания за издаването му, които са конкретни, ясни и дават възможност на лицето да разбере защо му се отказва да се събере със съпругата си А. М. Ш. и децата им Ш. М. Х. Ш., Ю. М. Х. Ш., Х. М. Х. Ш. и М. М. Х. Ш..

Не се констатира съществени нарушения на процесуални норми, обосноваващи отмяната му като незаконосъобразно. От събраните доказателства е установено, че съпругата на жалбоподателя е пребивавала на територията на Турция за значителен и продължителен период от време, където е живяла, заедно със своите деца, в безопасност, без да съществува риск за тяхната безопасност и не са имали проблеми с турските власти. Жалбоподателят и неговото семейство са поддържали здрави и трайни взаимоотношения, въпреки че са живеели в различни държави и най-малкото им дете е редено на 03.10.2020г. в Турция. На оспорвания е предоставен хуманитарен статут Р.

България, като на 12.08.24 г. е депозирала молба за събиране със съпругата си и деца им. След регистриране на молбата, с жалбоподателя е проведено интервю в присъствието на преводач от сирийски език, текстът му е преведен на разбираем за него език, като същият е подписал протокола от проведеното интервю. Административният орган е анализирал приложените от оспорващия доказателства и на тази плоскост не е налице допуснато съществено процесуално нарушение при издаване на решението.

Според настоящия съдебен състав оспореното решение не противоречи на материалноправни разпоредби на закона и е в съответствие с неговата цел.

В чл. 34 от ЗУБ е посочено, че чужденец с предоставена международна закрила има право да поиска да се събере със семейството си на територията на Република България, при условие че семейните връзки предшестват влизането на чужденеца на територията на страната, като председателят на Държавната агенция за бежанците дава разрешение за събиране на семейството. Семейството е под закрилата на държавата и обществото съгласно чл. 14 КРБ. С разпоредбата на чл. 8, § 1 ЕКПЧ също е визирано правото на зачитане на семейния живот, като в § 2 са посочени предпоставките, при наличието на които може да има намеса в това право от страна на държавата. Специалният закон ЗУБ също съдържа редица разпоредби - чл. 8, ал. 9, чл. 9, ал. 6, чл. 22 и чл. 34, които гарантират зачитане на правото на семеен живот и запазване целостта на семейството. Председателят на ДАБ в качеството му на държавен орган има задължение, произтичащо от посочените разпоредби да не нарушава правото на семеен живот на лицата и целостта на семейството, както и правомощието да прецени наличието или не на законоустановените предпоставки за ограничаването на това право. Действително според параграф 69 понятието „семейство“ трябва да се тълкува в широк смисъл, включващ биологичните родители, осиновителите и приемните родители или, ако е приложимо, роднините или общността съобразно местните обичаи (член 5). Параграф 60 предвижда, че предотвратяването на разделянето на семейството и запазването на неговото единство са важни съставни части за закрила на децата и се основават на правото, предвидено в член 9, параграф 1, което изисква детето да не бъде разделяно от родителите си против тяхната воля, освен когато такова разделяне е необходимо за най-добрите интереси на детето, а дете което е отделено от единия или от двамата си родители, има право да поддържа лични отношения и пряк контакт с двамата си родители редовно, освен когато това противоречи на най-добрите интереси на детето" (член 9, параграф 3). В конкретния случай АО правилно се е съобразил с разпоредбата на параграф 61, който предвижда, че тежкото въздействие оказва върху детето отделянето му от единия или от двамата му родители и към такова отделяне следва да се прибегва като крайна мярка, когато детето е застрашено от вреда или ако това е необходимо по други причини, а икономически съображения не могат да оправдаят отделянето на дете от родителите му. Разсъжденията на РО, във връзка с новата ситуация в С., която е различна от тази, която е била предпоставка за напускането на държавата им по произход през 2014 г., се възприемат от съда. В случая жалбоподателят е решил да работи в Р. България, а съпругата и децата му да останат трайно и да се заселят легално в Турция и към настоящия момент без никакви проблеми. Налице е липса на изразено желание пред българските власти за предприемане на действия по събиране на семейство на по-ранен етап и близо 10 години по-късно; безпроблемното подържане на семейните взаимоотношения през

годините, израз на които е и раждането на най-малкото им дете в Турция през 2020 г., е изразено желание за събиране на семейството в Р. България. Съдът споделя извода на Председателя на ДАБ при МС, че процедурата по ЗУБ за събиране на семейството на молителя с близките му в Република България не е неприложима, защото висшият интерес на децата, отчитайки идентичността и събраната по преписката информация е те да живеят в семенна среда заедно с родителите си или родственици в държавата им по произход - С., или държавата на постоянно пребиваване – Турция. В случая с административния акт не би могло да се наруши правото за зачитане на семейния живот, предвидено в член 8 от Европейската конвенция за правата на човека, тъй като решението на АО се съобразява именно със положението на семейството на молителя и висшият интерес на детето.

При постановяването на административният акт РО е взел предвид Директива-2011/95/ЕС, че международна закрила трябва да се предоставя на всеки гражданин на трета държава и всяко лице без гражданство, който или което е изложено на реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 15 от посочената директива, която не предвижда да се предоставя хуманитарен статут на други граждани на трета държава или лица без гражданство, извън посочените в чл. 15 от директивата (както е посочено в решение от 04.10.2018 г. по дело С-652/16, т. 47 и т. 48). Налице са разсъждения и по отношение на § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ, който определя като трета сигурна държава, държавата, различна от държавата по произход, в която чужденецът е подал молба за международна закрила, е пребивавал и едновременно: а) и няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; б) е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; в) не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; г) съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец; д) налице са достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава. Действително за семейството на жалбоподателя е в действие законовата възможност да продължат живота си в Турция, в това число и да продължат семейните взаимоотношения с М. Х. Ш. Ю..

От събраните по делото доказателства става ясно, че сирийските граждани, пристигнали в Турция, се регистрират от турските власти, а Регламентът за временна закрила от 22.10.2014 г. ясно налага на Генерална дирекция „Миграция“ - националната институция за убежище, под ръководството на Министерството на вътрешните работи - да извършва регистрация на лица със статут на временна закрила. Регистрацията на сирийци се извършва на територията на цяла Турция с изключение на няколко провинции.

Освен това е видно, че сирийските граждани, както и лицата без гражданство и бежанците от С., пристигнали в Турция, поради- събития в С. получават временна закрила от правителството на Турция. Министерството по управление на миграцията е отговорния правителствен орган за всички процедури по убежище в Турция, включително режима на временна закрила, сирийските граждани, бежанци и лица без гражданство, които търсят закрила от турските власти, се приемат в Турция и след това могат да кандидатстват и да получат временна; закрила от компетентните турски органи, При

нормални обстоятелства въпросните лица няма да бъдат връщани обратно в С., освен ако те самите не изразят такова желание. Всички сирийски бежанци, които търсят временна закрила, ще бъдат обхванати от режима на временна закрила, включително тези, които не могат да представят никакви документи за самоличност в С.. На ползващите се от временна закрила трябва да бъде осигурена закрила и помощ в Турция, което означава право на оставане и престой в Турция до намиране на по-трайно решение на ситуацията, в която се е оказало съответното лице; защита срещу принудително връщане в С. и достъп и осигуряване на най- -- основните права и потребности на съответните лица.

От актуалната справка за Р. Турция става ясно, че е държава с установен правов ред. Конституцията на Турция определя страната като светска държава и обезпечаваше свободата на съвестта, религиозните убеждения и вярвания, изразяването и поклонението и забранява дискриминацията въз основа на религия. Дирекцията по вероизповеданията (Diyanet) е държавната институция, която управлява и координира свързаните с исляма религиозни въпроси и има мандат да насърчава и дава възможност за практикуването на исляма, да осигурява религиозно образование, както и да управлява религиозни институции. Правителството продължава да ограничаваше правата на немюсюлманските религиозни малцинства, особено тези, които не са признати съгласно правителствената интерпретация на Договора от Л. от 1923 г., който включва само християни, принадлежащи към арменската апостолска православна църква, евреи и гръцки православни християни. Медии и неправителствени организации (НПО) съобщават за ускорен темп на забрани за влизане и за депортиране на чужди граждани, лидери на протестантски паства. Правителството на САЩ изчислява общото население на Турция на 83,6 милиона души (данни към средата на 2023 г.), а според турските власти 99% от населението са мюсюлмани, като тук се причисляват и алевитите. Проучванията на общественото мнение, публикувани през 2021 г. от фирмата за проучвания и социологически проучвания KONDA Research and Consultancy, показват, че приблизително 88% от турското население се самоопределят като мюсюлмани-сунити, 6% се самоопределят като атеисти (невярващи), 4% като алевити, а останалите 2% са в I категория "други". Лидерите на алевитските фондации изчисляват, че мюсюлманите-алевити съставляват между 25-31 % от населението, а представителите на Д.- шиитския ислям изчисляват числеността си на 4% от населението.

От актуалната справка за С. става ясно, че на 27 ноември 2024 г. ислямистката групировка "Х. Т. ал Ш." (Hayat Tahrir al-Sham, HTS), чийто контрол преди това е ограничен до части от провинциите Алено (Х.) и Идлиб, започва голяма офанзива в С. С., в сътрудничество със съюзни бунтовнически фракции. Първоначално бунтовниците превземат А. (Х.), втория по големина град в страната, на 5 декември пада [населено място], а два дни по-късно е превзет и третият по големина град в С., Хомо. На 8 декември 2024 г. бунтовниците, водени от HTS, навлизат в Д., а същия ден президентът Б. А. напуска страната. Представители на бившия сирийски режим продължават да се помиряват и да уреждат статута си с временното правителство на страната. Военен персонал на бившия режим, лица, призовани за задължителна служба, се явяват в центрове за уреждане на статута в голяма численост в дните, откакто "Х. Т. ал Ш." обявява обща амнистия. На 21 декември 2024 г. Сирийският вестник *Watan* съобщава, че най-малко 34 000 бивши членове на режима на А. са подали заявления за уреждане на

статута си в центровете в осем провинции, като най-малко 20 000 от тези кандидати произхождат от "крепостите" на бившия режим в провинциите Л. и Т. . На 19 декември 2024 г. генералният секретар на ООН А. Гутериш говори пред репортери, потвърждавайки ангажимента на ООН да подкрепя С. през предстоящия преходен период. При служебното правителство политическият процес трябва да следва принципите, изложени в резолюция 2254 на Съвета за сигурност, която предоставя пътна карта за този преход и призовава за прекратяване на конфликта, установяване на несектантско управление и свободни и честни избори, които да се проведат в рамките на 18 месеца. "Всички общности трябва да бъдат напълно интегрирани в новата С.", казва г-н Гутериш. Специалният пратеник на ООН за С., г-н Г. П., посещава Д. за среща с лидерите на фракциите в С., включително "Х. Т. ал Щам" (HTS), където отбелязва, че има "много надежда сред цивилните за началото на нова С.. Нова С., която в съответствие с резолюция 2254 на Съвета за сигурност ще приеме нова конституция, която ще гарантира, че има социален договор, нов социален договор за всички сирийци", допълва г-н П..

Дори и да се приеме, че положението в страната все още е в някаква степен несигурно и напрегнато, същото не може да се определи като безогледно насилие във всички части на държавата. В хода на проведеното интервю сирийският гражданин не е заявил за неблагоприятни последици или опасност от тежки посегателства спрямо него и неговото семейство, в т.ч. и неговия брат, който към момента живее в С..

С оглед на горното и въз основа на съдържащата се информация в цитираните справки съдът споделя тезата на РО, че не се установяват разширенията, дадени, в решение на Съда на Европейските общности (С., от 17 февруари, дадени по дело С- 465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз СЕС от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б „а“ от Директива –2011-95 ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно постановеното от СЕО Решение от 17 февруари 2009 г., наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Изложените мотиви в постановеното на 17 февруари 2009 г. Решение на Съда в Л. по дело № С – 465/ 07, чл. 1 от Директива 2004/83 ЕС (Директива 2011-95; ЕС), касаещи силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт, се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Изрично в тълкуването е признато правото не преценка за силата на степента на безогледно насилие в резултат на въоръжен конфликт.

При така установените факти и обстоятелства съдът също счита, че не съществува непосредствена опасност от тежки посегателства срещу живота и личността на семейството на жалбоподателя в Р. Турция, както и в С.. Семейството на оспорващия е пребивавало в Турция - държава, различна от държавата им по произход и, същата представлява „трета сигурна държава“ по смисъла на § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Правната норма, чл. 9, ал. 6 от ЗУБ-предвижда, че хуманитарен

статут се предоставя и на членовете на семейството на чужденец с предоставен хуманитарен статут, при условие че семейните, връзки предшестват влизането на чужденеца на територията на страната, и доколкото това е съвместимо с личния им статус и не са налице обстоятелствата по чл. 12, ал. 2.

Предвид това, съдът също счита, че за жалбоподателя не са налице-положителните, предпоставки за събиране на семейство по ЗУБ, поради установена несъвместимост с личния им статус и правилно АО е приел, че молбата за събиране на семейство от сирийския гражданин по чл. 34 от ЗУБ е неоснователна. В конкретния случай дори и да се приеме, че са налице основанията по чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ, членовете на семейство на жалбоподателя не се нуждаят от защита като бежанци в Република България по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ поради последващо настъпили обстоятелства, които са прекратили ситуацията на заплаха и преследване, обосновали първоначалната необходимост от закрилата и като последица от това е налице отказ да се разреши на М. Х. Ш. Ю. да се събере на територията на Р. България със съпругата си А. М. Ш. и децата им Ш. М. Х. Ш., Ю. М. Х. Ш., Х. М. Х. Ш. и М. М. Х. Ш. , на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 и чл. 34, ал. 1 във вр. с чл. 9, ал. 6 от Закона за убежището и бежанците, поради установена несъвместимост с лични статус на жалбоподателя.

По изложените съображения съдът счита, че жалбата на М. Х. Ш. Ю. е неоснователна, респективно обжалваното от него решение е законосъобразно, поради което следва да бъде отхвърлена.

Страните не са претендирали присъждане на разноски и по аргумент на чл. 81 от ГПК, съдът не дължи произнасяне.

Водим от горното, Административен Съд С. - град, I отделение, 54 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Х. Ш. Ю., гражданин на С., [дата на раждане] г, ЛНЧ [ЕГН], съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.2, против Решение № 11862/14.11.2024 г., на председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 34, ал. 1, вр. чл. 9, ал. 6 от Закона за убежището и бежанците е отказано да се събере със семейството си на територията на Р. България, а именно със съпругата си и четирите им непълнолетни деца.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.